

27 Οκτωβρίου 2014

Η Σημαία του οχυρού

[/ Γενικά](#)

Φωτο:roupelserron.blogspot.com

Ο Μιχάλης ήταν το καλύτερο παλληκάρι του χωριού. Πάντα πρόσχαρος και γελαστός. Η συμπεριφορά του άλλαξε εντελώς μετά την ανακωχή, στον πόλεμο του 1940. Έπαψε να μιλάει, να γελάει, να συναναστρέφεται τους συγχωριανούς του. Είχε πέσει σε μελαγχολία.

Την πρώτη μέρα που έφτασε στο σπίτι του ήταν σωστό ψυχικό και σωματικό ράκος: Καιγόταν από τον πυρετό, καθώς το τραύμα στο μπράτσο του είχε μολυνθεί. Ψυχολογικά ήταν σε ακόμη χειρότερη κατάσταση. Παραμιλούσε συνέχεια και αναφερόταν στο οχυρό του Ρούπελ και τη... σημαία του οχυρού.

Ο Μιχάλης ήταν από τους πιο γενναίους μαχητές που πολέμησαν τους Γερμανούς

μέσα από το απόρθητο οχυρό. Ο διοικητής του τον εκτιμούσε πολύ. Σ' αυτόν εμπιστεύτηκε τη σημαία του οχυρού που την φύλαγε πάντα σαν ιερό κειμήλιο και δεν την αποχωριζόταν ποτέ.

Ο ηρωικός φαντάρος συγκλονίστηκε, όταν άκουσε για την ανακωχή κι ότι έπρεπε να παραδώσουν το οχυρό στους Γερμανούς. Τελευταίος με σκυμμένο κεφάλι και δάκρυα στα μάτια ακολούθησε τους συναδέλφους τους καθώς έβγαιναν ένας, ένας από το οχυρό, ενώ οι Γερμανοί τους χαιρετούσαν παρατεταγμένοι.

Είχε φτάσει στην έξοδο, όταν ξαφνικά θυμήθηκε τη σημαία. Γύρισε απότομα, την πήρε, την έκρυψε στον κόρφο του και ξαναβγήκε. Όλη αυτή την κίνηση την αντιλήφθηκε ένας Γερμανός αξιωματικός, τον σταμάτησε και με νοήματα ζήτησε να του δώσει αυτό που είχε κρυμμένο. Ο Μιχάλης έβγαλε μία φωνή: «Το όπλο μου στο δίνω, τη σημαία μου ποτέ». Κι έβαλε το χέρι του στον κόρφο του να την προφυλάξει. Ο Γερμανός, παρ' όλο που είχαν εντολή να μη πειράξουν κανέναν, σήκωσε το πιστόλι του και τραυμάτισε τον Μιχάλη στο μπράτσο. Η σφαίρα πέρασε ξυστά, το τραύμα δεν ήταν σοβαρό, η ταραχή του όμως τον έκανε να χάσει τις αισθήσεις του. Όταν συνήλθε βρισκόταν σ' ένα ορεινό χειρουργείο. Ένας Γερμανός γιατρός περιποιόταν την πληγή του. Η σημαία δεν βρισκόταν πια στον κόρφο του. Η σκέψη ότι έπεσε στα χέρια του εχθρού τον πόνεσε περισσότερο από το τραύμα.

Έφυγε κι αυτός μαζί με τους άλλους συναδέλφους του. Μέρες ολόκληρες βάδιζε πεζοπορώντας μέχρι να φτάσει στο χωριό του. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν σκεφτόταν τίποτα άλλο, εκτός από τη σημαία που δεν μπόρεσε να σώσει. Το μυαλό του είχε σταματήσει εκεί.

Τα χρόνια πέρασαν, η πληγή στο μπράτσο του είχε κλείσει. Έμεινε όμως ανοιχτή η πληγή της καρδιάς του. Συνέχισε να πονά κάθε φορά που σκεφτόταν το οχυρό και τη σημαία. Σε κανέναν δεν είπε ποτέ τι τον βασάνιζε. Το κρατούσε βαθιά μέσα του. Δεν ήθελε να μάθουν πως άφησε τη σημαία να πέσει στα χέρια του εχθρού. Θα ήταν γι' αυτόν χειρότερο, από το να τον θεωρήσουν λιποτάκτη.

Ο Μιχάλης ήταν ήδη σε μεγάλη ηλικία όταν τον επισκέφθηκε στο σπίτι του ένας από τους απόστρατους αξιωματικούς που πολέμησαν μαζί. Συγκινημένος τον άκουσε να του λέει, πως ανακαίνισαν το οχυρό, διαμόρφωσαν τον γύρω χώρο και λειτουργούσε πλέον σαν μουσείο. Μπορούσε ο καθένας να το επισκεφθεί και να ξεναγηθεί στο εσωτερικό του. Και μάλιστα τις ημέρες εκείνες επρόκειτο να γίνει μία τελετή για να αποτίσουν φόρο τιμής στους πεσόντες συναδέλφους τους και του ζήτησε να παραστεί κι ο ίδιος ως παλαίμαχος. Ο Μιχάλης ένιωσε δυνατό πόνο στη σκέψη πως θα ξαναζούσε τις τραγικές εκείνες στιγμές. Δεν το θεώρησε όμως σωστό να αρνηθεί.

Μετά από ένα κουραστικό ταξίδι που στον Μιχάλη φάνηκε ατέλειωτο, έφτασαν στην περιοχή εκείνη, που τώρα πια βασίλευε ειρήνη και ηρεμία. Δυνατή συγκίνηση τον κατέλαβε, όταν αντίκρουσε τον τόπο όπου είχε αφήσει ένα κομμάτι της καρδιάς του. Με τρεμάμενα πόδια ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο Μνημείο των πεσόντων.

Οι άλλοι προχώρησαν να επισκεφθούν το εσωτερικό του οχυρού. Ο Μιχάλης σταμάτησε μπροστά στο Μνημείο. Μόλις διάβασε τα ονόματα των πεσόντων που ήταν χαραγμένα πάνω στο μάρμαρο, έβγαλε μία κραυγή: «Συνάδελφοι συγχωρέστε με που δεν μπόρεσα να σώσω τη σημαία μας». Και ξέσπασε σε γοερό κλάμα. Ενώ τρανταζόταν από τους λυγμούς, ένιωσε ένα χέρι ν' ακουμπάει στον ώμο του. Γύρισε και είδε ένα ηλικιωμένο κύριο να τον κοιτάει με συμπόνοια.

—Γιατί κλαίς; τον ρώτησε με ξενική προφορά. Ήταν κάποιος δικός σου από αυτούς τους ήρωες;

—Ήταν όλοι συνάδελφοί μου. Αυτοί θυσίασαν τη ζωή τους πολεμώντας για να σώσουν την πατρίδα. Κι εγώ δεν στάθηκα ικανός να σώσω τη.. σημαία μας. Την άφησα να πέσει στα χέρια του εχθρού.

Ο ξένος τον κοίταξε με απορία.

—Τι εννοείς να σώσεις τη σημαία;

—Εννοώ τη σημαία του οχυρού, τόλμησε για πρώτη φορά να αποκαλύψει το μυστικό του. Μου την πήραν οι Γερμανοί όταν έγινε ανακωχή κι εγκαταλείψαμε τούτο το φρούριο. Την είχα κρύψει στον κόρφο μου. Κι ενώ έβγαινα από το οχυρό, με πυροβόλησε ένας Γερμανός, εγώ λιποθύμησα και η σημαία χάθηκε.

Ο ξένος τον κοίταξε με μία λάμψη στα μάτια. «Είναι απίστευτο», μουρμούρισε. Κι από ένα σάκκο έβγαλε ένα δεματάκι τυλιγμένο με λευκό πανί. Το ξετύλιξε

προσεχτικά και το έδειξε στον Μιχάλη.

—Το γνωρίζεις αυτό; τον ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

Ο Μιχάλης έμεινε να το κοιτά σαν υπνωτισμένος. Ήταν η γαλανόλευκη σημαία. Η σημαία του οχυρού. Την αναγνώρισε από το κεντημένο σήμα στη μέση, από τη φθαρμένη γωνία και κάποια κρόσσια που έλειπαν. Εκείνο που πρώτη φορά έβλεπε ήταν ένας σκούρος λεκές στην άλλη άκρη. Ο Μιχάλης νόμισε για μια στιγμή πως η καρδιά του θα σταματήσει να χτυπάει, όταν άκουσε τον ξένο να του λέει:

—Αυτός ο λεκές είναι από το δικό σου αίμα, από την πληγή στο μπράτσο σου. Εγώ πήρα τη σημαία όταν σου επέδεσα το τραύμα. Την πήρα ακριβώς για να μην πέσει στα χέρια του «εχθρού», όπως είπες. Βέβαια, κι εγώ τότε ήμουν εχθρός σου, αφού ήμουν Γερμανός από τον πατέρα μου. Μέσα μου όμως έτρεχε αίμα ελληνικό από τη μάνα μου, που ήταν Ελληνίδα και μ' έμαθε ν' αγαπώ την Ελλάδα και τα σύμβολά της. Την φύλαξα τόσα χρόνια σαν ιερό κειμήλιο. Και ευχόμουν να μ' αξιώσει ο Θεός να την επιστρέψω στην πατρίδα της, που τη θεωρώ και δική μου πατρίδα, αν και ήρθα εδώ ως κατακτητής, με έναν όρκο όμως: Σαν γιατρός να σώσω συνανθρώπους μου και όχι να σκοτώσω.

Ο ξένος πήρε μία βαθιά ανάσα και συνέχισε:

Πριν λίγες ημέρες πληροφορήθηκα από φίλο μου που μένει στην Ελλάδα πως πρόκειται να γίνει εδώ στο οχυρό μια τελετή. Ήταν λοιπόν ευκαιρία να παραδώσω τη σημαία στο χώρο που της ανήκει. Και τώρα νιώθω ευτυχισμένος που θα την παραδώσω στα δικά σου χέρια..

Ο Μιχάλης άρπαξε τη σημαία με λαχτάρα κι αφού την έσφιξε για λίγο στον κόρφο του την άπλωσε επάνω στο Μνημείο. Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό. «Συνάδελφοι, η σημαία μας»... έκραξε με λυγμική φωνή. Κι αγκάλιασε τον Γερμανό λέγοντάς του ένα θερμό «ευχαριστώ».

Τη στιγμή εκείνη φύσηξε ένα ελαφρό αεράκι. Η σημαία γλίστρησε από το Μνημείο, έπεσε πάνω στους δύο αγκαλιασμένους άντρες και τους τύλιξε, σαν να 'θελε κι αυτή να τους σφιχταγκαλιάσει!

Καίτη Π. Ηλιοπούλου

Πηγή: Σπυρίδων Ν. Γκουρβέλος· Φιλολόγος, Οι αρετές των Ελλήνων: Αξιοπρέπεια,

φιλότιμο, καλοσύνη, λεβεντιά, παλληκαριά, φιλοξενία, υπομονή, Πάτρα 2011. Σελ.
145-147